

lægges paa de udmeldte Personers Skuldre efter Omstændighederne ikke behøver at blive saa ganske ringe er naturligvis ogsaa det Spørgsmaal opstaaet, om det er billigt og rimeligt at forlange en saadan Virksomhed fra Privates Side uden at yde dem nogen Godtgjørelse derfor. I Loven staar Intet om Godtgjørelse, og naar det hedder, at Kommunalbestyrelsen kan udmelde, og at de Paagjældende ere pligtige til at modtage Udmeldelsen, maa man nærmest antage, at de ikke kunne gjøre Krav paa nogen Godtgjørelse. Nu hørte jeg nok, at den høitærede Sindenrigsminister mente, at blandt de nærmere Regler, der skulle kunne gives af Sindenrigsministeren om Udøvelsen af Tilshyret, skulde ogsaa indbefattes nærmere Bestemmelser om Godtgjørelse. Naar, det er mig for saa vidt ogsaa til nogen Beroligelse, men det forekommer mig, at hvis det er Mening, at der skal gives de Paagjældende Godtgjørelse burde det siges i Loven, og der er saa meget mere Grund dertil, som det forekommer mig, at ogsaa her kommer man ind paa Spørgsmaalet, om den eventuelle Godtgjørelse skal udredes af Kommunen eller Statskassen, eller hvorledes den skal forholdes. Hvad man nu end mener angaaende Spørgsmaalet i sin Almindelighed, om Godtgjørelsen for dette extraordinaire Arbejde skal betragtes halvt som Kommunesag eller helt som Stats-sag, saa forekommer det mig, at det er temmelig klart, at man paa dette Punkt ikke kan gjøre det til nogen ubelukkende Stats-sag. Det vilde være høist unaturligt, forekommer det mig, at sige: Kommunalbestyrelsen skal kunne udskrive lige saa mange Borgere til at føre Tilshy, som den vil og kan give dem et saadant Vederlag derfor, som den finder passende, men vel at mærke, det er Staten, der skal betale det. Det kan ikke gaa an. Der maa aabenbart bestemmes Noget om, at Kommunen skal betale, om ikke det hele saa dog i hvert Fald Halvdelen. Men for saavidt man altsaa mener, at der naturligvis kan gives Godtgjørelse, viser det yderligere, at det er en Mangel i Paragrafen, at der ikke er sagt Noget derom. Jeg til-læder mig altsaa at henlede Opmærksomheden paa, om det ikke vilde være rigtigt, dels i denne Paragraf, at foretage den Ændring, at dette Sværv skal kunne vederlægges, og dernæst at den Vedkommende, der udmeldes, skal kunne appellere i hvert Tilfælde til Sindenrigsministeren, naar han mener, at han har lovligt Forfald i et enkelt Tilfælde eller overhovedet ikke er stiftet dertil eller at hans Forretning, hans hele Stilling kunde fritage ham derfor. Hermed har jeg henledet Opmærksomheden paa denne Paragraf.

Sluttelig kun en enkelt Udtalelse med Hensyn til den sidste Linie i § 3. Mig forekommer det, at det ærede Medlem for Odense Amts 3die Valgtreds (Berntsen) har ganske Ret i, at Bestemmelsen, som den staar, ikke godt kan blive staaende. Hvis Svinesygdommen med alle sine Følger, som vi haabe, er forbi inden 1ste April 1888, faar Spørgsmaalet ikke længer nogen praktisk Betydning, og Loven altsaa heller ikke, men hvis der skulde blive Anvendelse for Loven efter den Tid, gaar det ganske vist ikke an at stille nogle Amter, nogle Kommuner under andre Regler end andre. Det gaar ikke an, naar man under 1ste April 1888 har ladet forskjellige Amter være fri for at yde disse Bidrag, saa efter 1ste April 1888 at lade andre Amter bidrage dertil. Reglen maa være fælles for Alle, og for saa vidt Sympathiserer jeg ganske med, hvad det ærede Medlem udtalte, at denne Linie skulde gaa ud. Men saa vil Resultatet rigtignok blive det, at man maa vende tilbage til den almindelige Regel i Loven af 29de December 1857, og det vilde ogsaa tiltale mig, thi jeg er ikke ganske enig med det ærede Medlem i, at det maatte anses for at være rigtigt at kaste disse Udgifter helt og holdent over paa Statskassen. Jeg tror overhovedet, at man skal begynde at blive lidt varjom med saaledes at kaste Alt over paa Statskassen. Det er ganske sandt, at nærmest søle Borgerne den Byrde, der paahviler dem som Kommunens Beboere, fordi den skal udredes til Kommunen, den føler man først og nærmest. Men det er dog naturligvis en Illusion at mene, at Borgerne ikke til Syvende og Sidst ogsaa skulde komme til at søle den Byrde, de kaste over paa Statskassen. Men bortset herfra, tror jeg ikke, det kan benægtes, at Alt, hvad Staten skal tage sig af og udføre og betale, bliver meget dyrere, end naar det er Andre, der skulle sørge derfor. Jeg tror altsaa, at det vilde være et praktisk Hensyn at interessere Kommunen og Kommunens Beboere ogsaa i disse Foranstaltninger. Et ganske andet Spørgsmaal er det, om man under dette ganske specielle Tilfælde vilde give en fra det Almindelige afvigende Regel. Jeg vil nemlig indrømme, at Konsekventen af Tankgangen hos det ærede Medlem, som jeg før sluttede mig til, kunde føre til, at ligesom man hidtil har afholdt en stor Del Udgifter af Statskassen, saaledes var man paa en Maade nødt til at vedblive med det Samme, saalænge denne Svinepest varede ved, men det, jeg vil tage Forvaring imod, er, at man paa Forhaand skulde godkjende den Sætning, at alle deslige Udgifter skulde